

Már a kocsiban ülve elhatároztam, hogy nem alszom itt; bemegyek a cuccomért, és ha nem ébred föl senki, ki is osonok a házból azonnal. A vasútállomásig mondjuk se kedvem, se erőm nem lett volna elsétálni, de innen nem messze volt egy távolsági buszmegálló, és kis szerencsével, gondoltam, valamelyik hajnali járással bezötyöghetek Debrecenbe. A garázs előtti kocsibeállón ott pihent Tuba pick-upja, fél kerékkal a virágágyásban, és olyan közel a falhoz, hogy nem is értettem, ebből vajon hogyan kászálódott ki. A valódi meglepetés azonban az ajtó előtt várt; Tubának régebben is megvolt már az a képessége, hogy precízen ki tudta következtetni egy-egy helyzetből, én hogyan szeretném azt kezelni, és úgy látszik, ez az ösztöne továbbra is jól működött. Visszafelé ez már sokkal kevésbé volt igaz, úgyhogy a részemről legfeljebb a hála maradt meg ellenszolgáltatásként, ahogy ezúttal is. A bejáratú ajtó mellett megláttam a sporttáskámat, nem odalökve, hanem gondosan elhelyezve a lábamat padszerűen kiszélesedő tetején. Elhúztam rajta a cipzárt, és óvatosan átforgattam benne a holmikat. Balázs mindig is gondos pakoló volt, az osztálykirándulások végén nem egyszer megkértem, hogy rendezze már el a cuccaimat a bőröndömben, mert én nem boldogulok; mindig készségesen elvállalta, és mindig meg is oldotta a feladatot. Ezúttal sem hibázott, hiába volt részeg; ott volt minden holmim hiánytalanul. A vállamra akasztottam a táskát, és kiléptem a kapun; távolodóban visszanéztem még, de se felvillanó fényt, se rebbe-nő függönyt nem láttam. Úgy tűnt, tökéletes nyugalom ül a házon.

HALÁSZ RITA

Magdolna gyapja

Fél éve ülök a kádban, fél éve mentél el. Lábam a csapra teszem, gyűrűs kezemmel lesimítom a hosszú, fekete szőrszálaimat. Anyád szerint olyan vagyok, mint Csíta a *Tarzanból*, ne csodálkozzak, ha nem jössz vissza hozzám. Közelebb hajol a tükrökhöz és kised négy szőrszálát az állából. Egy órája készülődik, várom, hogy végre elmenjen. Fejem alatt törülköző, a szappantartóban borotva. Amióta öregszem, egyre rosszabb a helyzet, mondja. A hajam ritkul, én meg csak szőrösebb vagyok. Még most is szép tetszik lenni, mondom neki. Legyint, mintha nem érdekelné, de elmosolyodik. A kék kimenős ruha van rajta, ami galléros és mellben egy kissé szűk. Szombatonként kóstoló és kirakatnézegető túrara megy a Westendbe. Lábán térdharisnya, edzőcipő. Megfésülködik, felveszi a piros ballonkabátját és elindul.

Tizenegy éves voltam, amikor anyámnak szóltam, zavar a szőrös lábam. Ideges lett, neki erre nincs ideje, fáradt, hagyjam békén. Hetekig nyaggattam, mielőtt elvitt a kozmetikushoz, aki a forró, barna gyantát jégkrémpálcikához hasonló spatulával kente fel, és egy rántással lehúzta. A fekete szálak beleragadtak a gyantába, mint legyek a légyapapírba. Anyám két napig nem szólt hozzám. Többé nem kértem, hogy segítsen.

Büszke voltam a hosszú, hullámos, fekete hajamra, anyám viszont utálta. Nem szerette fésülni, simogatni, kontyba csavarni, de legjobban megmosni nem szeretete. Olyankor mogorván nézett, a szája megkeményedett, fájt, ahogy súrolta a fejbőrömet. Egyik este elvettem apám szakállnyíró ollóját és levágtam. Apám majdnem elsírta magát, amikor meglátott, anyám nyugtatgatta. Nem mondta, de éreztem, hálás. Anyám haláláig rövid, fiús hajam volt, eszembe sem jutott, hogy akár meg is növeszthetném. A temetése előtt felhívtam a fodrászomat, és lemondtam az időpontot. Azóta egyszer sem vágtam le, most a derekamig ér, hullámos és sötétebb, mint valaha.

Gregor Erhart *Mária Magdolnája* a legerotikusabb szobor, amit valaha láttam. Tizenkilenc éves koromban anyám elvitt Párizsba. A *Mona Lisát* szerettem volna megnézni, de ő nem akart beállni a tömegbe, ezért az alagsorba mentünk, a középkori szobrokhoz, ahol nem volt senki. Ott álltam a Louvre sötét termében, és arra vágytam, hogy hozzáérjek Magdolna meztelen testéhez. Hosszú, hullámos haja függönyként omlott le a válláról, de bal melle így is jól látszott: kicsi volt és elegáns. A jobb pedig szigetként bukkant elő a hajhullámok közül. Tudom, milyen a festett fa tapintása, anyám múzeumban dolgozott, gyerekkorom nagy részét ott töltöttem. Ha nem látott senki, megengedte, hogy megérintsem a szobrokat. Még most is érzem a hideg bronzot, a szemcsés homokkövet, a tompa gipszet és a meleg fát. Szerettem volna végighúzni a kezem Magdolna nyakán, a tenyerem közepén érezni hegyes mellbimbóját, a kézfejemmel simogatni a combját, könnyedén csúsztatni ujjaimat a festett sima felületen. Anyám azt mondta, a haja miatt van. Vad és burjánzó, akár a növényzet, ami mindenáron utat tör magának. Elfed, de egyben láttat is. Eltakarja az ágyékot és megmutatja a szórt. Ez Magdolna gyapja.

Szörszálak nélküli nők állnak a talapzatokon. Nincsenek kis karcolások a márványban, vékony vájatok a fában. A szépség nem szőrös. Hol vannak a buja hónaljú Juditok, akik büszkén emelik kezükben Holofernész levágott fejét? Hol van a bajszos Salomé? Sába, akinek Salamon király mészből és arzénből kevert kenőcsöt, hogy lába tükörsima legyen? Melyiküknek fut a köldöke alatt vékony csík a bozontos ölbe? Melyiküknek nő a mellbimbó udvara körül vastag, fekete szörszál?

Fél éve az eljegyzésen anyád úgy állt a kék ruhájában, akár egy királynő. Hajját befonta és felcsavarta a feje tetejére, mint Leia hercegnő a *Csillagok háborúja* utolsó jelenetében. Te mellette fehérben, gondosan kifésült szakállal, vállig érő, szőke hajjal. A kezed szabadon, kértem, ne fászlidz be, szeretem, ha látom a sebeidet. A körmeid levágva, az illatod Old Spice, apám is ezt használta. Kétoldalt szakállas férfiak sorakoztak karddal az oldalukon, a nők pálmalevével a kezükben álltak. A kórus néha hamisan énekelt, de így is többen megkönnyezték. A gyűrűt nehezen húztad az ujjamra, csak a meleg miatt van, súgtam a füledbe. A szertartás után Teréz letérdelt eléd és megcsókolta a kezéd. Magas, kreol nő volt, szépen ívelt szemöldökkel, húsos szájjal. Rád nézett, felállt és szájon csókolt. Nem ellenkezettél. Lassan felém fordult, és mosolyogva mondta, milyen érdekes, őt is éppen ezen a napon jegyeztél el. Megnézhetem, kérdeztem, és megfogtam a gyűrűjét. Vékony ezüstkarika, ovális ametiszt követ. A körmömet belemélyesztettem a tenyerébe, és szembe köp-tem. A nyálam az orrára fröccsent. Anyád szerint ha megbékéltem volna a gondolat-
tal, hogy nem én vagyok az egyedüli nő az életedben, most minden rendben lenne.

Matatást hallok a zárban, felülök, nyílik az ajtó. Anyád az, két órája sincs, hogy elment. Bombariadó volt, meséli. Épp valami új banános ízű üdítőt kóstolt, amikor megszólalt a hangosbemondó. A piros kabátját vállfára teszi, húsos ujjával kigombolja a ruháját, és leül a székre. Azt hallotta, kezdi lassan, hogy a halálod előtt elvetted Magdolnát feleségül. Jaj, anyuka, ez már régi lemez, ne tessék felülni a pletykáknak, mondom neki. Vállat von. Gondoljak bármit, az nem lehet véletlen, hogy pont Magdolnának jelentél meg először a halálod után, és amúgy is, látta, ahogy ránéztél, miközben a lábadat mosta. Lehúzza a térdharisnyát, megszagolja, a szennyesbe dobja. Meg kell hagyni, szép nő volt, mondja, és hosszasan vakarja a gumírozás nyomát a térde alatt. A haját mindig kibontva hordta, a dús, hullámos zuhatag leért a térdéig. Anyád fehér zoknit húz, felveszi a szokásos kék melegítőt, és ecetes vizet spriccel a tükörré. Utálom az ecetszagot, mondom, de meg sem hallja. Amikor a fiam vendégségbe ment hozzájuk, folytatja anyád, Magdolna csak ült a lábánál, illatos olajokkal kente és azzal a szemérmetlenül hosszú hajával törölgette. Hát melyik férfinak nem imponál az ilyen? Persze, hogy a fiam őt dicsérte meg és nem Mártikát, aki egész nap a konyhában gürcölt. Anyád megtörli a tüköröt, az újságpapír megcsikordul, libabőrös leszek. Lefújja ecetes vízzel a mosdókagylót, visszaül, várja, hogy a folyadék feloldja a vízkövet és a szappanlerakódásokat. Magdolna mindig is szerette a feltűnést, folytatja. Az egész teste, a karja, a lába, még a hónalja is sima volt, akár a márvány. Mártika szerint valami krémet kent magára, amitől befelé nőtt a szőre és a fején keresztül jött ki. Mindig érdekelt, hogy milyen a lába köze. Hiába nézek rosszallóan anyádra, úgy látszik, érzi, hogy kíváncsi vagyok, tovább folytatja. Egyszer együtt mentünk fürdőbe, gondoltam, megnézem végre magamnak, mit rejteget. De nem láttam semmit, a haja eltakarta. Anyád nagyot sóhajt, feláll, elkezdi súrolni a mosdókagylót. Becsukom a szemem és Terézre gondolok. Nem kellett volna leköpní. Anyádnak igaza van, el kellene fogadni a nőidet. Kinyitom a szemem, a gyűrű nincs sehol, a tükör koszos, anyád eltűnt, a mosdókagyló oldalán szappanlerakódás és penész. Kiszállok a kádból, megtörülközöm. A lábam között fényes gyapjú, megsimítom, mintha Magdolna haját érinteném.